

Sygn. akt I C 214 / 14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Krzysztof Rudnicki**

Protokolant: **Małgorzata Wąchala**

po rozpoznaniu w dniu 25.04.2014 r.

we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa **Z. M.**

przeciwko **(...) sp. z o.o. we W.**

o zapłatę 449 301, 37 zł

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda **449 013, 69 zł** (czterysta czterdzieści dziewięć tysięcy trzynaście złotych, sześćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 27.11.2013 r. do dnia zapłaty;

II. oddała dalej idące powództwo;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda **29 683 zł** kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód Z. M. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) sp. z o.o. 449 301, 37 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu, tj. 27.11.2013 r., do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

Powód podał, że w dniu 26.05.2010 r. udzielił pozwanej spółce pożyczki w kwocie 200 000 zł. Pożyczka została oprocentowana w wysokości 15 % w stosunku rocznym od dnia przekazania środków na rachunek pożyczkobiorcy. Pierwsza transza pożyczki w wysokości 100 000 zł przekazana została na rachunek pozwanej w dniu 27.05.2010 r., a druga transza w wysokości 100 000 zł przekazana została na rachunek pozwanej w dniu 28.06.2010 r. Pożyczka miała zostać zwrócona w terminie 12 miesięcy, jednak nie później niż do dnia 30.06.2011 r. W dniu 21.10.2010 r. powód udzielił pozwanej spółce kolejnej pożyczki w kwocie 100 000 zł. Pożyczka została oprocentowana w wysokości 15 % w stosunku rocznym od dnia przekazania środków na rachunek pożyczkobiorcy. Pożyczka w wysokości 100 000 zł przekazana została na rachunek pozwanej w dniu 22.10.2010 r. Pożyczka miała zostać zwrócona w terminie 12 miesięcy, jednak nie później niż do dnia 23.10.2011 r. Do dnia wniesienia pozwu żadna z pożyczek udzielonych pozwanemu nie została spłacona. W dniu 19.11.2012 r. powód wezwał pozwanego do zwrotu pożyczki. Mimo wyznaczenia 14-dniowego terminu, zwrot pożyczki nie nastąpił.

Powód wskazał, że na wysokość żądania składają się następujące kwoty:

1. pożyczka z dnia 26.05.2010 r. – 200 000 zł,

2. odsetki od pierwszej transzy pożyczki udzielonej w dniu 27.05.2010 r. od dnia 28.05.2010 r. do dnia 18.11.2013 r. – 52 232, 88 zł,
3. odsetki od drugiej transzy pożyczki udzielonej w dniu 28.06.2010 r. od dnia 29.06.2010 r. do dnia 18.11.2013 r. – 50 917, 81 zł,
4. pożyczka z dnia 21.10.2010 r. – 100 000 zł,
5. odsetki od pożyczki udzielonej w dniu 22.10.2010 r. od dnia 23.10.2010 r. do dnia 18.11.2013 r. – 46 150, 68 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym dnia 19.12.2013 r., I Nc 908/13, sąd nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda 449 301, 37 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27.11.2013 r. oraz kosztami sądowymi w kwocie 5 616, 50 zł i kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 7 217 zł.

W sprzeciwie wniesionym przez prezesa zarządu M. K. pozwany

zaskarżył nakaz zapłaty w całości, wniósł o jego uchylenie w całości i oddalenie powództwa w całości.

Pozwany podniósł, że powództwo podlega oddaleniu jako nieudowodnione. Wniósł o połączenie sprawy ze sprawą I Nc 16/13, w której powód dochodzi tych samych należności, o czym nie poinformował sądu. Tym samym spowodował potencjalne ryzyko podwójnej egzekucji jednej wierzytelności, co kłóci się choćby z treścią art. 3 kpc. Tym samym postawa procesowa powoda nie zasługuje na aprobatę sądu.

W sprzeciwie wniesionym przez pełnomocnika będącego radcą prawnym pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu.

Zarzucił, że powód nie wykazał dostatecznie zasadności zgłoszonego żądania, w szczególności nie wykazał faktu przekazania pozwanemu środków pieniężnych tytułem pożyczki. Nie istnieje możliwość weryfikacji, czy faktycznie doszło do wypłaty środków pieniężnych, a także, czy przyjęte przez powoda okresy odsetkowe są uzasadnione.

Pozwany stwierdził, że powód nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia, do czego był zobowiązany zgodnie z art. 6 kc oraz 232 kpc, wywodząc swoje roszczenia z umowy pożyczki.

W piśmie z dnia 10.03.2014 r. powód podtrzymał twierdzenia zawarte w pozwie. Wskazał, że pozwany nie zaprzeczył, iż otrzymał od powoda dwie pożyczki na łączną nominalną kwotę 300 000 zł. Pozwany nie przedstawił dowodów, że spłacona została jakakolwiek część udzielonych mu pożyczek. Tym samym faktycznie uznał powództwo, co wynika chociażby z faktu, iż pozwany przywołuje fakt posiłkowej odpowiedzialności M. K. na podstawie weksli stanowiących częściowe zabezpieczenie udzielonych pożyczek.

Powód wskazał, że M. K. w dniu 26.05.2010 r. wystawił na jego rzecz weksel na kwotę 100 000 zł, który stanowił częściowe zabezpieczenie pożyczki udzielonej przez powoda pozwanej spółce, z kolei w dniu 21.10.2010 r. wystawił na jego rzecz drugi weksel na kwotę 100 000 zł, który stanowił zabezpieczenie pożyczki udzielonej przez powoda spółce (...) na kwotę 100 000 zł. Z powodu braku zwrotu udzielonych pożyczek powód złożył pozew o zapłatę z weksla przeciwko M. K.. Na mocy prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 24.01.2013 r. Sąd Okręgowy w sprawie I Nc 16/13 nakazał M. K., aby zapłacił Z. M. z weksla 200 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10.01.2013 r. do dnia zapłaty. Obecnie na podstawie prawomocnego nakazu zapłaty toczy się postępowanie egzekucyjne przeciwko M. K., które prowadzi KS B. B. pod sygn. KM 17453/13. Powód nie wyegzekwował od M. K. żadnej kwoty.

Powód wskazał, iż odpowiedzialność M. K. z weksla odnośnie części kwoty udzielonych pożyczek (200 000 zł) nie pozbawia go prawa do domagania się zwrotu całej udzielonej pożyczki wraz z odsetkami umownymi (440 302 zł) od pozwanego pożyczkobiorcy. Tym samym twierdzenia pozwanego o domniemanym ryzyku zasilnienia podwójnej egzekucji są całkowicie bezpodstawne.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny.

Dnia 26.05.2010 r. Z. M. jako pożyczkodawca i (...) sp. z o.o. we W. jako pożyczkobiorca zawarli umowę pożyczki.

Powód udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 200 000 zł - § 1.1.

Pożyczka była oprocentowana w wysokości 15 % w stosunku rocznym - § 1.2.

Oprocentowanie miało być liczone od dnia przekazania środków na rachunek bankowy pozwanego - § 1.3.

Pożyczona kwota miała zostać wypłacona pozwanemu w dwóch transzach - § 2:

I – 100 000 zł – do dnia 31.05.2010 r.,

II – 100 000 zł – do dnia 28.06.2010 r.,

na rachunek bankowy pozwanego nr (...).

Pozwany zobowiązał się zwrócić pożyczoną kwotę w terminie 12 miesięcy od dnia przekazania środków na jego rachunek bankowy, jednak nie później niż do dnia 30.06.2011 r. - § 3.1.

Na zabezpieczenie pożyczki M. K. wystawił powodowi dwa weksle własne na kwotę 100 000 zł każdy.

/ dowód: umowa pożyczki z dnia 26.05.2010 r. – k. 11-12 /

Dnia 27.05.2010 r. powód przełał na rachunek bankowy pozwanego nr (...) kwotę 100 000 zł, wskazując jako tytuł płatności „(...)”.

/ dowód: dyspozycja przelewu – k. 52 /

Dnia 28.06.2010 r. powód przełał na rachunek bankowy pozwanego nr (...) kwotę 100 000 zł, wskazując jako tytuł płatności „(...)”.

/ dowód: dyspozycja przelewu – k. 53 /

Dnia 21.10.2010 r. Z. M. jako pożyczkodawca i (...) sp. z o.o. we W. jako pożyczkobiorca zawarli umowę pożyczki.

Powód udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 100 000 zł - § 1.1.

Pożyczka była oprocentowana w wysokości 15 % w stosunku rocznym - § 1.2.

Oprocentowanie miało być liczone od dnia przekazania środków na rachunek bankowy pozwanego - § 1.3.

Pożyczona kwota miała zostać wypłacona pozwanemu w jednej transzy wynoszącej 100 000 zł do dnia 22.10.2010 r. na rachunek bankowy pozwanego nr (...) - § 2.

Pozwany zobowiązał się zwrócić pożyczoną kwotę w terminie 12 miesięcy od dnia przekazania środków na jego rachunek bankowy, jednak nie później niż do dnia 23.10.2011 r. - § 3.1.

Na zabezpieczenie pożyczki M. K. wystawił powodowi dwa weksle własne na kwotę 100 000 zł każdy.

/ dowód: umowa pożyczki z dnia 21.10.2010 r. – k. 13-14 /

Dnia 22.10.2010 r. powód przełał na rachunek bankowy pozwanego nr (...) kwotę 100 000 zł, wskazując jako tytuł płatności „(...)”.

/ dowód: dyspozycja przelewu – k. 54 /

Pismem z dnia 19.11.2012 r. powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty w terminie 14 dni należności wynikających z umów pożyczki z dnia 26.05.2010 r. i z dnia 22.10.2010 r.

/ dowód: wezwanie do zapłaty – k. 15-16 /

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym dnia 24.01.2013 r., I Nc 16/13, Sąd Okręgowy we Wrocławiu nakazał pozwanemu M. K., aby zapłacił na rzecz powoda Z. M. z weksla 200 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10.01.2013 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu w kwocie 6 117 zł.

/ dowód: odpis nakazu zapłaty – k. 51 /

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługuje na uwzględnienie praktycznie w całości.

Powód dochodzi od pozwanego zapłaty należności mających wynikać z dwóch umów pożyczek zawartych dnia 26.05.2010 r. oraz dnia 21.10.2010 r.

Zgodnie z art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własności biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Powód podniósł, że zawarł z pozwanym dwie umowy pożyczki, w ramach których przekazał pozwanemu 200 000 zł w dwóch transzach w wykonaniu pierwszej umowy z dnia 26.05.2010 r. oraz 100 000 zł w wykonaniu drugiej umowy z dnia 21.10.2010 r. Powód wykazał te okoliczności, przedkładając sporządzone w formie pisemnej umowy pożyczki.

Umowy te dowodzą treści stosunku prawnego łączącego strony, wskazują na przedmiot i wartość pożyczek, ich oprocentowanie oraz terminy zwrotu.

Pozwany nie zaprzeczył zawarciu z powodem umów pożyczki, ograniczył się do zarzutu niewykazania przez powoda faktu przekazania pozwanemu środków pieniężnych z tytułu umów pożyczki. Pełnomocnik powoda został zobowiązany do ustosunkowania się do sprzeciwu i zgłoszenia wszelkich dalszych twierdzeń i wniosków dowodowych w terminie 14 dni. Zobowiązanie zostało doręczone pełnomocnikowi powoda w dniu 03.03.2014 r. W dniu 13.03.2014 r., a zatem w określonym terminie, pełnomocnik powoda złożył pismo procesowe, do którego dołączył 3 potwierdzenia przelewu opiewające na kwoty po 100 000 zł. Tym samym powód udowodnił, że wykonał swoje zobowiązanie wynikające z umów pożyczki i przekazał pozwanemu (na rachunek bankowy wskazany w obu umowach) łącznie 300 000 zł.

Pozwany nie udowodnił, aby powód otrzymał od niego jakąkolwiek kwotę tytułem spłaty udzielonych przez powoda pożyczek. Ciężar wykazania, że zobowiązanie zostało wykonane zgodnie z jego przedmiotem i treścią spoczywa na dłużniku.

Pozwany zarzucił, że powód dochodzi tego samego świadczenia jednocześnie od M. K., co stanowi ryzyko podwójnej egzekucji tej samej należności.

Istotnie powód wystąpił wcześniej z pozwem przeciwko M. K., domagając się od niego spełnienia świadczenia na podstawie wystawionych przez niego na rzecz powoda dwóch weksli po 100 000 zł. Weksle miały stanowić zabezpieczenie pożyczek udzielonych pozwanej spółce. Wobec braku spłaty pożyczek w terminie powód uprawniony był do dokonania wyboru sposobu dochodzenia roszczenia i mógł skorzystać z zabezpieczenia wekslowego. Powód podniósł, że w ramach postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko M. K. nie uzyskał jak dotąd zaspokojenia, a pozwany takiej okoliczności nie tylko nie udowodnił, ale w ogóle nawet nie podniósł. Fakt dochodzenia

od M. K. zobowiązania na podstawie wystawionego przez niego weksla nie stanowi przeszkody do dochodzenia przez powoda zobowiązania od dłużnika zasadniczego, tj. pozwanej spółki (...).

Niezasadny był wniosek pozwanego o połączenie sprawy ze sprawą I Nc 16/13. Sprawa I Nc 16/13 została zakończona nakazem zapłaty wydanym dnia 24.01.2013 r. Natomiast po wniesieniu przez pozwanego sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego dnia 19.12.2013 r., I Nc 908/13, nakaz ten utracił moc (art. 505 § 1 kpc), a sprawa została skierowana do rozpoznania na zasadach ogólnych. Nie jest możliwe połączenie sprawy C prowadzonej według ogólnych reguł procesu cywilnego ze sprawą Nc zakończoną nakazem zapłaty.

Natomiast wobec faktu, iż weksle wystawione przez M. K. służyć miały zabezpieczeniu spłaty pożyczek udzielonych przez powoda spółce (...), o ile powód uzyska zaspokojenie albo od M. K. albo od pozwanego (...) sp. z o.o., każdemu z dłużników będzie przysługiwało prawo do wytoczenia powództwa o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w odpowiedniej części.

Skoro zaś powód nie uzyskał jeszcze żadnego zaspokojenia roszczenia o zwrot pożyczek, może dochodzić należnego mu świadczenia od pozwanego jako dłużnika zobowiązanego do zapłaty na mocy obu przywołanych przez powoda umów. Należność przypadająca powodowi obejmuje w pierwszej kolejności 300 000 zł stanowiące przedmiot pożyczek przekazany pozwanemu.

Powód dochodzi także obok wskazanej należności głównej odsetek umownych (kapitałowych) oraz odsetek za opóźnienie.

Zgodnie z art. 359 § 1 kc odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu.

Z treści obu umów pożyczki wynikało, że były one oprocentowane, stopa procentowa wynosiła 15 % w stosunku rocznym, a odsetki mogły być naliczane od dnia przekazania przez powoda pozwanemu środków tytułem udzielonych pożyczek. Powód może zatem dochodzić obok należności głównej także odsetek kapitałowych, czyli oprocentowania pożyczek, które to odsetki stanowią wynagrodzenie przypadające pożyczkodawcy z tytułu przekazania przez niego środków na rzecz pożyczkobiorcy.

Pierwsza pożyczka miała zostać powodowi zwrócona do dnia 30.06.2011 r. (w tekście umowy wskazana została data 31.06.2010 r., co stanowi oczywistą omyłkę pisarską, skoro umowa została zawarta 26.05.2010 r. na okres 12 miesięcy). Druga pożyczka miała zostać zwrócona do dnia 23.10.2011 r.

Zatem terminy zwrotu pożyczki zostały przekroczone, wobec czego roszczenie powoda stało się wymagalne, zaś pozwany popadł w stan opóźnienia. Zgodnie z art. 481 § 1 kc, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Powód może dochodzić odsetek umownych liczonych w sposób następujący:

- od kwoty 100 000 zł przekazanej dnia 27.05.2010 r. – za okres od dnia 28.05.2010 r. do dnia 18.11.2013 r. (1 272 dni opóźnienia) – 52 273, 97 zł,

- od kwoty 100 000 zł przekazanej dnia 28.06.2010 r. – za okres od dnia 29.06.2010 r. do dnia 18.11.2013 r. (1 239 dni opóźnienia) – 50 589, 04 zł,

- od kwoty 100 000 zł przekazanej dnia 22.10.2010 r. – za okres od dnia 23.10.2010 r. do dnia 18.11.2013 r. (1 123 dni opóźnienia) – 46 150, 68 zł,

tj. łącznie kwoty 149 013, 69 zł.

Powód zasadnie zażądał także dalszych odsetek za opóźnienie liczonych według stopy ustawowej za okres od dnia wniesienia pozwu, tj. 27.11.2013 r., do dnia zapłaty.

Sąd zasądził zatem od pozwanego na rzecz powoda 449 013, 69 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27.11.2013 r. do dnia zapłaty i oddalił dalej idące powództwo.

Ponieważ powód wygrał sprawę praktycznie w całości, zgodnie z art. 98 i 100 kpc przysługuje mu zwrot kosztów procesu w całości obejmujących opłatę od pozwu – 22 466 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika ustalone zgodnie z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – 7 200 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, tj. łącznie 29 683 zł.

Mając powyższe okoliczności na uwadze sąd podjął rozstrzygnięcia zawarte w sentencji wyroku.